

Éppen előző nap beszélgettem egyik művészet értő-szerető barátommal, és azt mondta, hogy hiányát érzi a magyar kortárs művészetben olyan festészetnek, amit nézni is "elég", ami jól esik a szemnek, nem szükséges hosszas szövegek olvasása megértéséhez, ugyanakkor mégis mély, igazi festészet. Olyan jó, hogy azt válaszolhattam, hogy van ilyen festészet ma, másnap lesz Szűcs Barbara Eszter kiállításának megnyitója.

Szűcs Barbara Eszter maga „**minimál tájak**”-nak nevezi festményeit. A kiállításon látható összes kép az utóbbi három évben született, azaz viszonylag rövid időn belül, mégis több alkotói időszakot is jelent. A „minimál táj” meghatározás lehet az, ami a képek világát összekötheti, összefoglalhatja azt, ami a képekben közös. Olyan tájképek ezek, ahol a valóságból kiválasztott elemek, táj sziluettek kerülnek össze egy absztrakt festői világgal.

Az *Erdő* című kép az egyik legkorábbi az itt látható képek közül. Az olajfestéssel való kísérletezés eredménye, ahol az elfolyó festékcsíkok az erdők világát idézik fel.

A *Táj-tár* című kép Barbara bevallása szerint egy választóvonal a munkásságában, itt egy olyan festői módra talált rá, amelyet többféle módon tudott folytatni. Egyrészt a színek használata: az első pillantásra kevés színből álló képen valójában a színek gazdagsága jellemző, valamint: egy olyan táj ez, ami a „táj” képzet sűrítménye. Nem tudjuk pontosan, hogy hegyeket látunk, vagy egy tópartot, esetleg erdő sziluettjét, hanem lehet az összes így egyben egy táj.

A „*Mélyülő-sorozatnak*” nevezett képek a tópartok látványából indulnak ki kékes-feketébe hajló színvilágukkal, és Turner hatását mutató ködbe, párába vesző lazúros festésmóddjukkal.

A *Fák, kertek* festményei egy-egy konkrét fa, facsoport behelyezése egy elvont monokróm térbe. Kiemelve természetes közegükből kicsit jelképszerűvé válnak.

Ezeknek a tájaknak a helyszíne meghatározhatatlan, nem tudjuk hol járunk pontosan, de mint egy valós táj, arra sarkallnak, hogy csak szemléljük őket, mélyüljünk el bennük. Kevés eszközt használva érnek el erős meditációs hatást.

Pilinszky János költészetére emlékeztetnek Barbara képei: első pillantásra szikár, eszköztelen művek, majd jobban megvizsgálva árnyalatok és jelentések iszonyat gazdagsága tárul fel az előtt, aki hajlandó egy kis vizsgálódásra.

Számomra az *Őszi vázlat* című vers az, amely legjobban a kettejük művészeté, motívumai közti kapcsolatot megmutatja:

A hallgatózó kert alól
a fa az úrbe szimatol,
a csend törékeny és üres,
a rét határokat keres.

Riadtan elszorul szived,
az út lapulva elsiet,
a rózsató is ideges
mosollyal önmagába les:

távoli, kétes tájakon
készülődik a fájdalom.

Ezzel a verssel szeretném megnyitni a Táj-tár című kiállítást, kívánom, hogy merjünk elmélyülni festményeiben, legyen időnk szemlélni őket, és kívánok Barbinak további izgalmas munkát!

Guba Anna
művészettörténész